

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Pavla Molka (soudce zpravodaj) a soudců Petra Mikeše a Kateřiny Kopečkové v právní věci žalobkyň: **a) nezl. K. O., b) nezl. K. O. a c) Mgr. Š. O.**, všechny zast. Mgr. Klárou Hrbkovou, advokátkou se sídlem Na Zderaze 1275/15, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1, Praha 2, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 9. 2023, č. j. MPSV-2023/198831-911 a č. j. MPSV-2023/199421-911, o kasační stížnosti žalobkyň proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 2. 2025, č. j. 20 Ad 31/2023-47,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobkyně **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně c) podala žádost o dávku státní sociální podpory přídavek na dítě (dále též „dávka“) ode dne 1. 6. 2022. Svůj nárok uplatnila na žalobkyně a) a b), jako nezletilé nezaopatřené děti. Úřad práce – krajská pobočka pro hlavní město Prahu (dále jen „úřad práce“) nepřiznal rozhodnutím ze dne 6. 7. 2023, č. j. 1115286/23/AB, dávku žalobkyni a) a rozhodnutím z téhož dne, č. j. 1115285/23/AB, nepřiznal dávku žalobkyni b) [dále společně jen „rozhodnutí úřadu práce“].

[2] Rozhodnutí úřadu práce byla doručena pouze žalobkyni c), která proti každému z nich podala odvolání. Žalovaný následně rozhodnutími ze dne 19. 9. 2023, č. j. MPSV-2023/198831-911 a č. j. MPSV-2023/199421-911 (dále jen „napadená rozhodnutí“), zamítl její odvolání podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, a potvrdil rozhodnutí úřadu práce.

[3] Žalobkyně podaly proti napadeným rozhodnutím žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji zamítl. Ve vztahu k žalobkyním a) a b) žalobu odmítl. Podle něj totiž nevyčerpaly řádné opravné prostředky. Samy nepodaly odvolání, i přes to, že byla rozhodnutí úřadu práce doručena jejich zákonné zástupkyni. Dle městského

soudu byly žalobkyně a) a b) účastnicemi řízení dle § 81 odst. 1 správního řádu ve spojení s § 68c písm. a) a c) zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře (dále jen „zákon o SSP“). Byly tak oprávněné podat odvolání. Dodal, že ani podáním odvolání žalobkyně c) nedošlo u žalobkyň a) a b) k vyčerpání řádných opravných prostředků. Z jejich odvolání totiž nebylo možné dovodit, že by je podávala také jejich jménem. Odkázal na rozsudek NSS ze dne 9. 12. 2010, č. j. 9 As 43/2010-50, dle něhož se nelze dovolávat opravného prostředku podaného jinou osobou, byť ve stejném zájmu. Městský soud proto shledal důvod nepřipustnosti jejich žaloby dle § 68 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Městský soud tudíž žalobu meritorně projednal pouze ve vztahu k žalobkyni c). S odkazem na rozsudek NSS ze dne 26. 7. 2018, č. j. 7 Ads 268/2017-28, dovodil, že stanovení podmínek pro započítání příjmu do rozhodného období pro účely přiznání dávky je určeno vůlí zákonodárce. Ten je zakotvil konkrétně v § 5 zákona o SSP. Jeho § 5 odst. 5 stanovuje fikci, dle níž se u nízkopříjmových osob samostatně výdělečně činných (dále jen „OSVČ“), vykonávajících tuto činnost jako hlavní, použije částka odpovídající 50 % průměrné měsíční mzdy v národním hospodářství určené dle § 5 odst. 7 zákona o SSP. Poukázal rovněž na rozsudek NSS ze dne 21. 7. 2008, č. j. 4 Ads 62/2007-72, v němž se NSS věnoval starší zákoně úpravě této fikce.

[5] Podle žalobkyně c) neměly správní orgány postupovat pouze podle § 5 odst. 5 ve spojení s § 5 odst. 4 písm. b) zákona o SSP. Tato ustanovení se vztahují pouze na poplatníka v paušálním režimu, kterým ona není. Dle ní měly proto postupovat podle § 5 odst. 4 písm. a) téhož zákona. Městský soud s touto argumentací nesouhlasil. Ustanovení § 5 odst. 5 citovaného zákona se dle něj vztahuje na všechny osoby, které podle svého prohlášení v rozhodném období vykonávaly samostatnou výdělečnou činnost jako hlavní činnost. I když § 5 odst. 4 písm. b) zakotvuje způsob stanovení příjmů v paušálním režimu, z něhož neplyne, že by se tam odkazovaný § 5 odst. 5 vztahoval výlučně na tyto osoby. Pokud by se toto ustanovení mělo aplikovat pouze na ně, zákonodárce by ho systematicky zařadil do odst. 4, a nikoliv do samostatného odstavce 5.

[6] Podle městského soudu z něhož nevyplývá, že by žalovaný aplikoval § 5 odst. 4 písm. b) zákona o SSP, jak tvrdila žalobkyně c). Je zřejmé, že pro stanovení příjmů ze samostatné činnosti žalobkyně c) použil § 5 odst. 4 písm. a) zákona o SSP. Vycházel přitom mimo jiné z jejího daňového přiznání za rok 2020. Správně pak do rozhodného příjmu započtl částku odpovídající 50 % průměrné měsíční mzdy v národním hospodářství (§ 5 odst. 5 ve spojení s § 5 odst. 7 zákona o SSP). Příjem žalobkyně c) ze samostatné výdělečné činnosti vypočtený podle § 5 odst. 4 písm. a) zákona o SSP byl totiž nižší než tato částka. Sama žalobkyně c) uvedla, že vykonávala samostatnou výdělečnou činnost jako hlavní činnost. Správní orgány nepochybily ani ohledně započítaného příjmu z nájmu. Vycházely totiž z údajů uvedených ve formuláři o příjmech za rozhodné období prvního čtvrtletí 2022.

[7] K argumentaci finančními problémy vzniklými v důsledku pandemie onemocnění COVID-19 městský soud opět zopakoval, že je primárně úlohou zákonodárce určit pravidla pro nárok na dávky státní sociální podpory v různých životních situacích. Správní orgány náležitě posoudily všechny okolnosti a nesplnění zákonných podmínek pro přiznání dávky. Městský soud závěrem neshledal důvod k provedení dalšího dokazování daňovým přiznáním.

II. Obsah kasační stížnosti žalobkyně a vyjádření žalovaného

[8] Žalobkyně a), b) a c) [dále „stěžovatelky a), b) a c)“] brojí proti rozsudku městského soudu kasační stížností, v níž navrhuji jeho zrušení z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a e) s. ř. s. Stěžovatelky a) a b) napadají výrok I. napadeného rozsudku o odmítnutí své žaloby z důvodu nevyčerpání řádných opravných prostředků. Stěžovatelka c) poté napadá výroky II. a III. rozsudku městského soudu.

[9] Správní řízení ve věcech žádosti o přidavek na dítě byla zahájena podáním žádosti stěžovatelkou c) u příslušného správního orgánu (úřadu práce). V obou řízeních byly stěžovatelky a) a b) vedeny jako nezaopatřené nezletilé děti. Stěžovatelka c) za ně v řízeních jako jejich zákonná zástupkyně vykonávala veškeré hmotněprávní i procesní úkony. Proti tvrzení městského soudu (výroku I.), že stěžovatelky a) a b) před podáním žaloby nevyčerpaly řádné opravné prostředky, namítají, že jim rozhodnutí úřadu práce dosud nebyla doručena. Rozhodnutí úřadu práce byla totiž doručena pouze stěžovateli c). Posouzení aktivní legitimace městským soudem považují za přepjatý formalismus. Městský soud se odklonil od zásad logiky, neposoudil-li odvolání stěžovatelky c) s přihlédnutím k jejímu zákonnému zastoupení stěžovatelek a) a b). Dávka státní sociální podpory sice náleží nezaopatřenému dítěti, do nabytí zletilosti je však poukazována rodiči dítěte. Městský soud měl vycházet z předpokladu, že obě odvolání byla podána i v zájmu nezletilých stěžovatelek a) a b). Odmítnutím žaloby městský soud porušil jejich právo na spravedlivý proces.

[10] Stěžovatelka c) následně brojí proti použití § 5 odst. 4 a odst. 5 zákona o SSP ze strany správních orgánů a městského soudu. Podle nich platí:

(4) Vykonává-li osoba podle svého prohlášení v rozhodném období samostatnou výdělečnou činnost, započítává se jí jako příjem z této činnosti do rozhodného příjmu za každý měsíc

a) jedna dvanáctina příjmů uvedených v daňovém přiznání za kalendářní rok, který bezprostředně předchází kalendářnímu roku, do něhož spadá počátek období od 1. července do 30. června následujícího kalendářního roku, a to bez ohledu na to, kolik měsíců osoba ve zdaňovacím období samostatnou výdělečnou činnost vykonávala a zda tato činnost byla ve zdaňovacím období vykonávána jako činnost hlavní či vedlejší, nebo

b) částka stanovená podle odstavce 5, jde-li o poplatníka v paušálním režimu, není-li dále stanoveno jinak.

(5) Vykonává-li osoba podle svého prohlášení v rozhodném období samostatnou výdělečnou činnost jako hlavní činnost, započítává se jí však jako příjem z této činnosti do rozhodného příjmu vždy nejméně částka 50 % průměrné měsíční mzdy v národním hospodářství.

[11] Stěžovatelka c) jazykovým výkladem § 5 odst. 4 zmíněného zákona dospěla k závěru, že se do posuzovaného příjmu OSVČ započítává příjem buď způsobem dle písm. a) nebo písm. b) tohoto ustanovení. Výběr jednoho ze způsobů nezáleží na správním orgánu. Interpretace žalovaného tak v tomto ohledu není správná. Posuzovat rozhodný příjem OSVČ dle § 5 odst. 4 písm. b) ve spojení § 5 odst. 5 citovaného zákona lze pouze, zaeviduje-li se OSVČ jako poplatník v paušálním režimu ve smyslu zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů. Stěžovatelka c) uvedla, že je dobrovolným plátcem daně z přidané hodnoty. To vylučuje, aby se mohla stát dobrovolným poplatníkem v paušálním režimu. Správní orgány tak nezákonně aplikovaly při posuzování jejího rozhodného příjmu § 5 odst. 4 písm. b) a § 5 odst. 5, ačkoliv měly aplikovat pouze § 5 odst. 4 písm. a) citovaného zákona.

[12] Dále uvedla, že odkaz městského soudu na rozsudek NSS č. j. 7 Ads 268/2017-28 není přílehlavý. Stát určuje podmínky vyplácení dávek státní sociální podpory. Musí však dodržovat zásadu rovnosti. V důsledku péče o své děti stěžovatelce c) jako OSVČ klesly příjmy, a měla tak být příjemcem požadované dávky. Ani odkaz na rozsudek NSS č. j. 4 Ads 62/2007-72 není dle stěžovatelky c) vhodný. Od doby vydání tohoto rozsudku se značně proměnily zákony v oblasti státní sociální podpory. Poukázala v tom ohledu také na směrnici Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/1158 ze dne 20. června 2019 o rovnováze mezi pracovním a soukromým životem rodičů a pečujících osob a o zrušení směrnice Rady 2010/18/EU. Posledně citovaný rozsudek je tím již překonán.

[13] Stěžovatelka c) dále rozporuje argumentaci v bodě 28 rozsudku, v němž městský soud cituje rozsudek NSS č. j. 4 Ads 62/2007-72, dle něhož „*je věcí podnikatele, který si zvolí předmět podnikání a rozsah výkonu činnosti tak, že sebe a svou rodinu nedokáže zabezpečit*“. Dodává, že si zvolila vykonávat vystudovanou profesi právničky jako OSVČ v kombinaci se svobodným povoláním advokátky. Toto rozhodnutí by jí nemělo jít k tíži. Stát se podle ní dopouští diskriminace OSVČ pečujících o děti, odebírá-li jim nepřímo možnost vzniku nároku na příspěvek na děti, oproti zaměstnaným osobám, kterým tento nárok vznikne. Porušuje tak zásadu rovnosti lidí před zákonem.

[14] Stěžovatelka c) nesouhlasí ani s výpočtem rozhodného příjmu pro přiznání dávky. Celkový měsíční příjem rodiny v roce 2020 byl 13 844 Kč. Úřad práce nicméně dospěl k nesprávnému závěru, že průměrný měsíční příjem rodiny za první čtvrtletí roku 2022, počítaný z rozhodného období v roce 2020, byl 36 996 Kč.

[15] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry napadeného rozsudku. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka c) v žádosti o dávku uvedla, že je OSVČ, žalovaný její rozhodný příjem stanovil správně dle § 5 odst. 4 písm. a) zákona o SSP dle informací od finančního úřadu. Žalovaný stěžovatelku c) nepovažoval za poplatníka v paušálním režimu. Při výpočtu zohlednil § 5 odst. 5 citovaného zákona. Zde uvedený minimální limit rozhodného příjmu je stanoven pro všechny OSVČ vykonávající tuto činnost jako hlavní, nikoliv pouze pro poplatníky v paušálním režimu. Jelikož byl příjem stěžovatelky c), stanovený dle písm. a) výše uvedeného ustanovení, nižší než 50 % průměrné měsíční mzdy v národním hospodářství, žalovaný započtl limitní příjem dle § 5 odst. 5 zákona SSP. K tomuto limitnímu příjmu poté žalovaný připočetl příjem z pronájmu ve výši 36 588 Kč. Celkový příjem stěžovatelky c) tak tvořil součet uvedených částek, tj. 89 988 Kč za čtvrtletí. S připočtením výživného nezletilých dětí dospěl žalovaný k závěru, že průměrný měsíční příjem rodiny je 36 996 Kč, tedy částka vyšší než součin životního minima rodiny a koeficientu 3,40. Systém přiznávání dávek nepovažuje za diskriminační. Navíc dodal, že neshledává rozpor mezi českou zákonnou úpravou a namítanou evropskou směrnicí, kterou ostatně stěžovatelka c) zmínila pouze obecně. Navrhuje NSS, aby kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[16] Ve věcech, v nichž před krajským (městským) soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, se NSS po posouzení přípustnosti zabývá otázkou, zda kasační stížnost svým významem *podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele* (§ 104a odst. 1 s. ř. s.). Pokud by tomu tak nebylo, musela by být odmítnuta jako nepřijatelná. NSS přijme kasační stížnost k

pokračování

věcnému přezkumu pouze v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to i) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo potřeby překonání judikatury, nebo ii) v případě zásadního pochybení krajského (městského) soudu (usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS).

[17] NSS doplňuje, že v těchto řízeních je primárně úkolem (a především zájmem) samotného stěžovatele (resp. jeho zástupce), aby soudu poskytl přesvědčivou argumentaci právě k otázce přijatelnosti kasační stížnosti. Měl by tedy obecně tvrdit racionální důvody, pro které návrh přesahuje jeho vlastní zájmy ve shora uvedeném smyslu (usnesení NSS ze dne 22. 11. 2024, č. j. 10 Azs 193/2024-35, bod 8). Stěžovatelky ani jejich zástupkyně tak nicméně v nyní posuzované věci neučinily. V kasační stížnosti ani náznakem netvrdí důvody přesahu vlastních zájmů. Není úkolem NSS, aby tyto důvody „domýšlel“ namísto nich.

[18] NSS shledal, že kasační stížnost není přijatelná, jelikož nebyl naplněn žádný z obou výše uvedených důvodů.

[19] Stěžovatelky předně namítaly, že městský soud porušil jejich právo na spravedlivý proces, odmítl-li žalobu ve vztahu ke stěžovatelkám a) a b) pro nevyčerpání řádných opravných prostředků. NSS konstantně judikuje, že *„[o]chrany veřejných subjektivních práv ve správním soudnictví se lze domáhat teprve po vyčerpání řádných opravných prostředků, pokud je právní úprava připouští (§ 5 s. ř. s.). Svých práv se tedy žalobou proti rozhodnutí správního orgánu nemůže úspěšně domoci ten, kdo ve správním řízení proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně odvolání nepodal“* (rozsudky NSS ze dne 30. 4. 2004, č. j. 3 As 58/2003-51, a ze dne 16. 11. 2004, č. j. 1 As 28/2004-106, č. 454/2005 Sb. NSS).

[20] NSS shledal, že městský soud v nynější věci zvolil jeden z myslitelných způsobů posouzení podaných odvolání proti rozhodnutím úřadu práce. Vyhodnotil, že odvolání podaná stěžovatelkou c) nebyla současně podaná rovněž jménem jejich dcer. Z jeho posouzení není patrné „zásadní pochybení“ jako jeden z výše uvedených důvodů přijatelnosti kasační stížnosti za situace, kdy stěžovatelka c) uvedla pouze sebe jako žadatelku a každou ze svých dcer uvedla pouze jako „dalšího účastníka řízení“. Z konstantní judikatury plyne, že není úlohou NSS opětovně posuzovat skutkové otázky případu. NSS má tedy v řízení o kasační stížnosti, na které dopadá institut nepřijatelnosti, zasahovat do hodnocení skutkových otázek, které provedl krajský (městský) soud, pouze tehdy, byl-li závěr ohledně skutkových otázek zatížen hrubou vadou. Muselo by se tedy jednat o skutečně zásadní pochybení krajského (městského) soudu. Případná nevýrazná pochybení při výkladu totiž zpravidla nedosahují takové intenzity, aby založila přijatelnost kasační stížnosti (usnesení NSS ze dne 31. 1. 2018, č. j. 1 Azs 379/2017-26, bod 10). Žádnou takovou vadu NSS nashledal. V procesním řešení městského soudu tak neshledává zásadní pochybení, které by mělo dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelek a) a b) a založilo by důvod přijatelnosti kasační stížnosti.

[21] Navíc vzhledem k tomu, že městský soud meritorně žalobu stěžovatelek projednal v plném rozsahu, její odmítnutí ve vztahu ke stěžovatelkám a) a b) fakticky nemělo na samotné posouzení žádný vliv. I kdyby městský soud žalobu částečně neodmítl, ve skutečnosti by výsledek řízení byl totožný, jelikož následně neshledal důvodným žádný ze žalobních bodů, které meritorně posoudil vůči stěžovateli c). K tomu je třeba připomenout, že je to především krajský (městský) soud, který je oproti NSS povolán

zhodnotit napadené správní rozhodnutí v tzv. plné jurisdikci, včetně otázek skutkových, o nichž si sám učiní úsudek (rozsudky NSS ze dne 1. 3. 2017, č. j. 6 As 256/2016-79, bod 21, či ze dne 13. 5. 2020, č. j. 6 Afs 7/2020-52, bod 23).

[22] Stěžejní kasační námitkou je údajná aplikace nesprávného zákonného ustanovení pro výpočet rozhodného příjmu stěžovatelky c). K otázce odlišného režimu pro výpočet rozhodného příjmu u OSVČ pro přiznání dávek státní sociální podpory existuje konstantní judikatura, z níž vycházel městský soud. NSS v ní zejména zdůrazňuje, že rozsah státní sociální podpory je výlučnou záležitostí sociální politiky státu, tedy moci zákonodárné, nikoliv moci soudní (rozsudek NSS č. j. 4 Ads 62/2007-72). Stát si může stanovit podmínky, za nichž bude dávky státní sociální podpory vyplácet, za předpokladu dodržení ústavně právních limitů (obdobně i rozsudky tohoto soudu ze dne 27. 8. 2015, č. j. 2 Ads 168/2015-32, či ze dne 26. 7. 2018, č. j. 7 Ads 268/2017-28).

[23] Přímo k aplikaci fikce dle § 5 odst. 5 zákona o SSP se NSS vyjádřil v rozsudku č. j. 4 Ads 62/2007-72, v němž uvedl, že *„příjem osoby samostatně výdělečně činné byl podle tehdy platné a účinné právní úpravy vymezen minimální výší odvozenou od částky stanovené 50 % průměrné měsíční mzdy v národním hospodářství za kalendářní rok. Pokud tedy byla skutečná výše příjmů stěžovatele nižší, nemohly úřad práce, žalovaný ani krajský soud pro posouzení nároku na tuto dávku použít skutečný příjem stěžovatele, i když ho řádně doložil, nýbrž zákonný institut fiktivního minimálního příjmu upravený v ustanovení § 5 odst. 5 a 7 zákona o státní sociální podpoře“*.

[24] NSS již dříve dospěl k tomu, že nespátřuje rozpor mezi právem žadatele o dávku státní sociální podpory a institutem minimálního příjmu OSVČ dle § 5 odst. 5 a odst. 7 zákona o SSP (rozsudek NSS ze dne 3. 2. 2010, č. j. 3 Ads 101/2009-60). Závěry rozsudku č. j. 4 Ads 62/2007-72 jsou plně aplikovatelné i v současnosti. Městský soud proto nepochybil, vycházel-li zejména v bodech 26 a 28 napadeného rozsudku z výše citované judikatury, kterou setrvale aplikuje i NSS, a to i ve svých nedávných rozhodnutích (rozsudky NSS ze dne 29. 3. 2019, č. j. 5 Ads 89/2018-20, ze dne 24. 4. 2024, č. j. 7 Ads 67/2023-17, nebo ze dne 20. 9. 2024, č. j. 4 Ads 129/2024-23). Nelze je proto označit za překonané, jak činí stěžovatelky.

[25] Uvádí-li dále stěžovatelky, že se stát dopouští diskriminace (resp. porušení zásady rovnosti před zákonem) OSVČ pečujících o děti, NSS poukazuje na ustálenou judikaturu Ústavního soudu, dle níž právo na rovnost není absolutním zákazem rozlišování mezi jednotlivými skupinami adresátů základních práv. Zakazuje jen nedůvodné rozlišování (nálezy ÚS ze dne 17. 5. 1994, sp. zn. Pl. ÚS 36/1993; ze dne 8. 11. 1995, sp. zn. Pl. ÚS 5/95, a přímo k otázce sociálního zabezpečení nález ÚS ze dne 21. 1. 2003, sp. zn. Pl. ÚS 15/02). Rovněž NSS již dříve dovodil, že započítání fiktivního příjmu namísto nižšího skutečného příjmu nepovažuje za diskriminační (rozsudek č. j. 4 Ads 62/2007-72). Zcela obecný poukaz stěžovatelek na směrnici o rovnováze mezi pracovním a soukromým životem rodičů a pečujících osob, která se těmto dávkám konkrétně nijak nevěnuje, na tom nemůže nic změnit.

[26] Lze tak shrnout, že kasační stížnost nevyvolává otázky, které by dosud nebyly v judikatuře NSS řešeny nebo byly řešeny rozdílně či vyžadovaly učinit judikaturní odklon, pro nějž by bylo třeba předložit věc k rozhodnutí rozšířenému senátu. Stěžovatelkami pouze

pokračování

obecně tvrzená „prorodinná politika státu v posledních letech“ a „urážka odborně vystudovaných lidí, kteří se nemohou své profesi věnovat z důvodu péče o děti mladší 12 let“ takovým důvodem není, ostatně není doprovázena žádnou právní argumentací, kromě neméně obecného poukazu na směrnici o rovnováze mezi pracovním a soukromým životem rodičů a pečujících osob. Nejedná se ani o případ zásadního pochybení městského soudu při výkladu hmotného nebo procesního práva. Východiska městského soudu jsou naopak v souladu s ustálenou judikaturou, od níž se NSS nemá důvod odchýlit.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] NSS s ohledem na výše uvedené odmítl kasační stížnost jako nepřijatelnou dle § 104a s. ř. s., neboť svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[28] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS). Stěžovatelky neměly v řízení úspěch, nemají proto právo na náhradu nákladů řízení. Na žalovaného dopadá ustanovení § 60 odst. 2 s. ř. s., neboť jde o věc sociální péče, proto se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 30. července 2025

Pavel Molek
předseda senátu